

MIKE BOUCHET Frankfurtban élő amerikai művész Zürich vízisztítójával, a Werdhölzlevel dolgozik együtt. Installációja a tisztító berendezésen kiömlő sárból készül. A mű mérete metaforikusan utal majd a város napi 110 tonnás hulladékmennyiségére. Mivel itt egy önkormányzati vállalatról van szó, az alkotás minden egyes fázisában elengedhetetlen, hogy Bouchet szorosan együttműködjön a felügyelő szervekkel. Az alkotás folyamatát a Zürichi Művészeti Főiskola diákjai rögzítik gimnazista „művészeti detektívek” közreműködésével, ami egyszerre fedi le a művészeti oktatás és a fesztivál dokumentációjának témakörét.

A szeptemberi sajtótájékoztatón az összegyűlt újságírócsapatot egy fürdőbe hívták meg a Zürichi-tó partjára. A helyszín a 102 napig tartó biennálé egyik fontos részére utal: a *Manifesta* „szíve” egy olyan lebegő sziget lesz, amely napközben fürdőként, esténként pedig szabadtéri moziként és bárként fog működni. A különböző alkotási folyamatokról készült kisfilmeket itt mutatják majd be. A 350 köbméter fából készülő konstrukciót a Zürichi Műszaki Egyetem építészeti tanszéke építi. És akkor jöjjenek a számok: a diákok több mint tízezer darab 5×5 centiméteres léceket csavaroznak össze, hogy elkészítsék a nyolc pontonon lebegő, 23×32 méteres *Tükröződések / elmélkedések pavilonját (Pavillon of Reflections)*. A tutajt, amely a *Manifesta* ideje alatt az egyik legforgalmasabb zürichi közlekedési csomóponttól, a Bellevue-től 50 méterre fogadja a fürdőzőket és a művészet iránt érdeklődőket, TOM EMERSON angol professzor vezetésével építi – a tervezés idejét is beleszámítva fél év alatt – harmic építészhallgató. Az impozáns és egyszerre filigrán építmény számára még egyelőre keresik azt a funkciót, melyet a *Manifesta* továbbvonulta után tölthet majd be. A biennálénak lesz egy hagyományos kiállítóhelyeken megvalósuló álló része is, melyben a város legfontosabb műcsarnokai és kiállítótermei vesznek részt: a Migros Kortárs Művészeti Múzeum,² a LUMA Westbau / POOL etc. Zürich,³ a Zürichi Műcsarnok⁴ és a Helmhaus⁵. Ezek mindegyikében a fesztiválmottóhoz kapcsolódó tematikus kiállítások kapnak helyet. A nemzetközi művészcsapaton kívül minden egyes biennálé teret kínál a helyi alkotóknak is, *Párhuzamos események / Parallel events* néven, melynek programját egyelőre még nem közzétették. Egy biztos: szeptember közepén Hedwig Fijen és csapata továbbindul, hogy nekikezden a 2018-as palermói biennálé előkészítésének. Vajon ott mit mesélnek a fodrásznál?

2 <http://www.migrosmuseum.ch/de/>

3 <http://www.architektur-ausstellungen.de/institution-z%C3%BCrich/luma-westbau-pool-etc>

4 <http://kunsthallezurich.ch/de>

5 <http://www.helmhaus.org>

Komoróczy Tamás

Logos, Tekhnos, Textos, Videos, Audios, Lajos

Budapest Galéria, Budapest
2016. május 20 – június 19.

Ez a film itt előttünk nem celluloidra forog, hanem tárgyakra. Mi több, nem is biztos, hogy előre tekerceslik, lehet, hogy hátra, még valószínűbb, hogy mindkét irányba szimultán. De hogyan máshogyan is lehetne elképzelni egy tárgyakra forgatott filmet, amire még Godard sem gondolt.

Ez a kiállítás kortalan. Vektoriálisan egyszerre mutat a múltba és a jövőbe. Nem-euklidészi tér. Nem lineáris. Akár egy térbeli és időbeli assemblage eseményhorizontja, a maga totalitásában. KOMORÓCZKY TAMÁS kiállított művei egyszerre ősiek, archaikusak, prehumánok, de legalább annyira poszt-humánok is, mint posztmodernekek, sőt posztinternetek is egyaránt.

Tárgyak köre szerveződő időtlen történelmi pszicho-archeológiai kutatás zajlik itt a szemünk előtt, aminek ráadásul csak jelene van és kizárólag a maga frissességében létezik.

Ez a kiállítás radikálisan klisé-ellenes. Valójában én sem szeretném elhíttetni senkivel, hogy ez a kiállítás a film műfaján keresztül olvasható. Nem kell olvasni amúgy sem. Komoróczy Tamás pedig nem csak videóművész, talán soha nem is volt az, pop meg biztosan nem, csak nem volt rá szó, lehet, hogy még most sincs, lehet, hogy soha nem is lesz. Az is lehet, hogy már húsz éve posztinternetebb volt a posztinternetnél, most meg hirtelen úgy használja az airbrusht, mint egy bölcs huszonéves.

Nem is biztos, hogy kellene új szavak a kiállításához, hiszen amely kifejezésekre szükségünk van, azok már adva vannak számunkra. A dolgok egyszerűek: Logos, Tekhnos, Textos, Videos, Audios, meg persze Lajos. Ez tényleg még egy réteg, patinát is ad néhol a műveknek.

Nem mellesleg úgy tűnik, mintha Komoróczy Tamás kitalálta volna Komoróczy Tamást úgy 6-8 évvel ezelőtt, és kipattant volna a saját fejéből.

Ez a Tamás neonfényből és poézisből szülte meg önmagát:

folyik a tejeves a hegesztőpisztolyából,

a woodoo meg az airbrushából.

Komoróczy megette Franz Westet egy Picasso kerámiából,

Miközben a Jade nyúl csendben és titokban szőtte tovább a történelem neuronhálóját a Hold sötét oldalán.

Shelley szélesvásznu só-sivatagában Ozymandiás beton-lábszárcsontjait kiforgatta a centripetális erő a földből.

Xanakis rácsai 15.000 Kelvinesek,

a holisztika intuitív,

a diktatúra anális.

Nincs behatárolható anyaga ennek a kiállításnak.

Nem vizsgál részproblémákat, csak egészeket.

És tévedhetetlen.

Komoróczy művei nem következtethetők ki egymásból, mégis összefüggenek és logikusak. Holisztikusak. Minden egyben található meg bennük.

A művészet intuitív jelhagyás egy kulturális emléktérben. Nincsenek karjai, nem differenciált. Komoróczy műveinek belátható végeredményük van anélkül, hogy a hozzájuk vezető út tudatosulhatna a nézőben.

Komoróczy művei frissek, akár egy 6 millió éve becsapódott meteorit.

Komoróczy szabad.

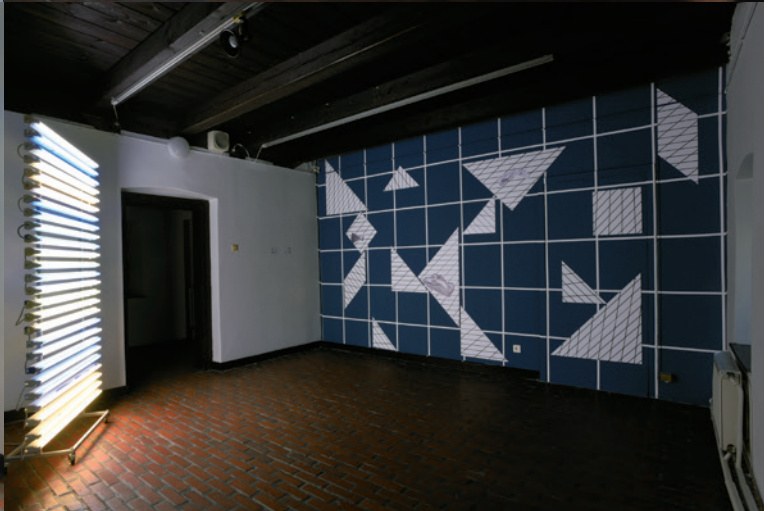
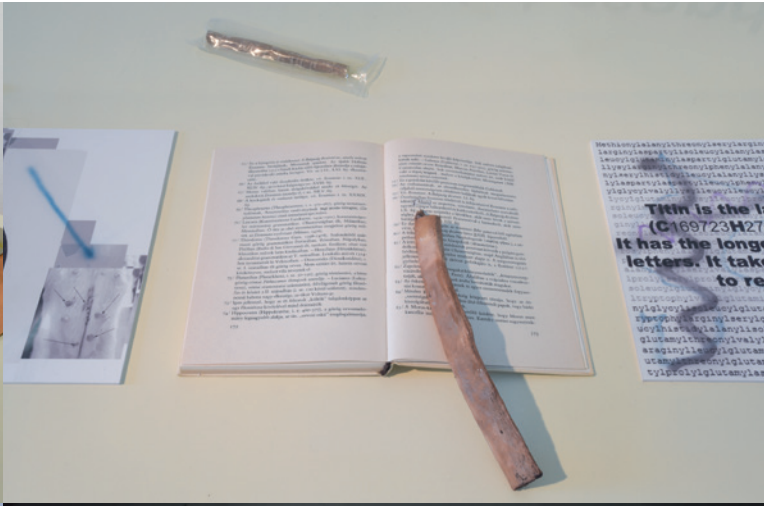
Mi, lehet, hogy csak szóláncainkat tudjuk zörgetni képei előtt.

KOMORÓCZKY TAMÁS

Logos, Tekhnos, Textos, Videos, Audios, Lajos

Budapest Galéria, 2016. május 20 – június 19. © Fotó: Rosta József

KOMORÓCZKY TAMÁS
Logos, Tekhnos, Textos, Videos, Audios, Lajos | Budapest Galéria, 2016. május 20 – június 19. © Fotók: Rosta József